

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXI - NÚMERO 530
19 DE MARZO DE 1961

Editorial

Les mentides «funcionals»

(Meditació en to menor)

No, mentiders, no. — Certament que de cap de les maneres podríem permetre que ningú ens anomenés mentiders. De cap de les maneres! Com podria ser possible si tantes i tantes vegades hem sortit en defensa de la veritat... Millor dit, de la Veritat (així, amb majúscula).

Ben mirat, però... — Aquesta defensa de la Veritat, mirades les coses d'una mica més aprop, potser sí que només és defensa d'aquesta Veritat amb majúscula. D'una Veritat abstracta que no compromet, pràcticament, a res. Quan la veritat, però, té una aparença més sencilla, quan és la veritat humil de les coses quotidianes potser descobrirem que la defensa n'és tan ardorosa, tan ferma.

La mentida "funcional". — És que aleshores, la veritat podria o bé perjudicar-nos en els nostres interessos, o bé fer-nos quedar una mica malament davant dels altres. Per a evitar tot això és tan fàcil de procedir a utilitzar mentidetes —d'aquelles que no fan cap mal a ningú— i que són tan pràctiques, tan funcionals. Ens serveixen per sortir del pas, i d'això es tracta.

Un bé que es perd. — Sí, sembla que la consideració del mal que pot fer és el criteri per a acceptar o no la mentida l'excusa, solem dir, per no fer ús de la paraula exacta). De totes maneres, si anem al fons de les coses, no podrem deixar de veure que la posició resulta d'una falsedat manifesta, puix és fals el punt de partença. La veritat és, per ella mateixa, el bé que ens cal acceptar i instal·lar en nosaltres. Una revisió amb l'Evangeli a la mà, ens ho farà veure clarament. Fins i tot arribaríem a descobrir, ben segur, que les mentides funcionals no són pas una solució, no poder ser-ho, perquè essent la mentida un mal —sí, un mal— no res de bó pot deduir-se'n.

PARROQUIA DE SAN ESTEBAN DE GRANOLLERS

Obra de Ejercicios Parroquiales

Tanda de Ejercicios de Semana Santa

Tendrá lugar en Caldas de Montbuy, del 27 de Marzo al 1º de Abril (medianoche)

Directores:

P. Francisco Gallart, C. P. y P. Luis Artigas, S. J.

Precio de la pensión: 250 ptas.

Inscripciones en:

Farmacia Parera: Pl. Oli - Librería Carbó: C. Clavé
Francisco Margarit: Pl. Maluquer - Casa Rectoral: Pl. Iglesia

LA PRIMERA COMUNIÓN

Potser que diguem alguna cosa sobre aquesta solemnitat que encara anomenem « primera comunió ». Li hem canviat tant el caràcter que aviat el sagrament hi farà nosa i hom pensarà en suprimir-lo.

Allò que havia de ser l'ingrés de l'infant a la comunitat cristiana adulta — la comunitat que s'alimenta del Cos de Crist — ha esdevingut una entrada per la porta gran en un món de ficció i de vanitat.

Per una banda, hem creat entre tots una espècie de ritus social on el bé de l'infant queda en segon lloc — o en darrer lloc, o sense lloc —. Ningú de la família o del veïnat no li parlarà de la comunió. (Això és cosa dels capellans, dels mestres). Si convé, aquesta s'ajornarà per a un altre any. Però, la criatura serà sotmesa a intenses sessions d'iniciació a la superficialitat, a l'ambició, a la prouja de figurar, o sigui, a una atmosfera de pecat.

Per altra banda, la por d'haver anat massa enllà ha fet néixer de vegades algunes mesures de contenció que, per tímides i per pessimament aplicades, desprenen un tuf de classisme, quan no de negoci, que és motiu d'escàndol.

Per a la família una primera comunió és certament un esdeveniment extraordinari. Però no perquè és primera, sinó perquè és comunió. Caldrà potser que la primera s'assembli més a la segona, a la tercera, i a totes les altres, i que en totes elles siguem fidels a la intenció de Jesucrist en instituir aquest sagrament.

Què cal fer? Em parlarem més detingudament la setmana que vé.—J. C.

Cursillo de cocina

Siguiendo el programa de la presente Campaña de Juventud, se ha celebrado esta semana un cursillo práctico de cocina. Este curso ha encajado plenamente con nuestra actual campaña sobre el trabajo, ya que se nos ha demostrado que la mayoría de jóvenes sienten gran interés por las labores caseras y creemos fue acertadísima la idea de dar estas clases ya que la cocina juega un papel primordial en todos los hogares, prueba de ello ha sido la gran asistencia, no solo de muchachas, sino también de señoras.

La destreza del maestro cocinero fue admirable así como la simpatía con que contestó a cuantas preguntas se le formularon. La presentación de los platos fue muy esmerada, así como la elección de los mismos, por su variedad, y así lo reconocieron todas las asistentes al término de los mismos.

Para terminar debemos agradecer la colaboración prestada por el señor Francisco Parellada, que nos ha dado toda clase de facilidades para poder organizar este cursillo sin las cuales nos hubiera sido imposible la realización del mismo.

Onomástica del Señor Deán-Arcipreste

En el día de la onomástica de nuestro querido Señor Rector y Deán-Arcipreste, don José Campo Lleó, desde esta modesta atalaya de la vida ciudadana, nos es muy grato felicitarle muy efusivamente e implorar del Señor le asista en su labor pastoral, aprovechando la oportunidad para reiterarle una vez más nuestra más sincera y filial sumisión.

Centro Católico

Con motivo de celebrar esta Entidad hoy, la festividad de su celestial Patrono, San José, la Junta Directiva ha organizado el siguiente programa de actos:

A las 9 de la mañana, asistencia a la Solemne Misa Parroquial en la Iglesia Arciprestal de San Esteban, con plática a cargo del Señor Deán y Consiliario del Centro, don José Campo Lleó.

A las 12 del mediodía, frente al local social, en la plaza de Maluquer y Salvador, tendrá lugar una Audición de Sardanias por la Coblá Iberia, de nuestra ciudad.

Por la tarde, a las cuatro, en el salón café, extraordinario Concierto a cargo de la Orquesta Iberia y a las 6,13, en el salón teatro, celebración de una Velada Teatral, en la que el Cuadro Escénico del « Esbart Dansaire », de la Sociedad, pondrá en escena con toda propiedad la rondalla original de don José Mª Folch y Torres « Blaiet Vailet ».

Accidente

El pasado domingo, tal como habíamos anunciado desde estas líneas, el Benemérito Cuerpo de Bomberos de nuestra ciudad estaba desarrollando el programa de festejos con motivo de celebrarse por vez primera en Granollers la festividad de su Patrono, San Juan de Dios, cuando los coches de dicho Cuerpo, que habían salido de su Cuartel, se dirigían al Parque Deportivo Municipal para efectuar una serie de ejercicios propios de su especialidad, encontrándose a la altura de la Plaza de Perpignán, uno de los coches, para evitar atropello a una niña que cruzaba la calzada, se despiestó, con tan mala fortuna, que fue a estrellarse contra los escaparates de un establecimiento de sastrería, resultando heridos los ocupantes señores Pedro Maimir, Joaquín Cid y José Más, que fueron asistidos inmediatamente.

Como consecuencia de tan desgraciado accidente, fueron suspendidos el resto de los actos proyectados. Lamentamos sinceramente este percance de nuestros dinámicos bomberos, que tantas pruebas han dado de su valor y competencia en cuantas salidas han efectuado en nuestra ciudad y comarca y muy particularmente en este día en que iniciaban su primera fiesta patronal, deseando a los heridos sanen rápidamente y que todos juntos en años posteriores vuelvan a celebrar con toda esplendidez su bien ganada fiesta patronal.

Conferencias para sirvientas

Desde mañana lunes, día 20, hasta el sábado, día 25, en la Capilla de las Hermanas Carmelitas, se celebrarán cada tarde, a las 4,30, unas conferencias para sirvientas, a cargo del Rvdo. Padre José Luis de Tudela, O. F. M., Cap.

Asociación Cultural

El pasado viernes, en la Biblioteca Popular Francisco Tarafa, dicha Asociación presentó nuevamente en sesión de Teatro a la prestigiosa « Agrupació Dramàtica del Círcol Artístic de Sant Lluç », de Barcelona, que interpretó la obra denominada anticomedia, de Eugene Ionesco, « La Cantant Calba ».

Casino-Club de Ritmo

El pasado sábado, día 11, se celebró la anunciada conferencia sobre Ilusionismo, a cargo del presidente del Círculo Español de Artes Mágicas, don Fernando Maymó y los miembros señores Roder, Camps y Miquel, los cuales hicieron pasar una agradable velada a los pocos asistentes, desgraciadamente fue así, consiguiendo cautivarlos con su exhibición que muy bien podemos calificar de « alta escuela ». Nuestra felicitación sincera y deseamos que en otra ocasión poder admirarlos de nuevo.

Prosiguiendo con sus actuaciones teatrales de Cuaresma, esta tarde tiene anunciada su actuación la conocida y admirada formación sabadellense « Palestra » con la obra « El delantero centro murió al amanecer », de la que es autor Agustín Cuzani.

CAFE-RESTAURANTE SALAMERO

Centro Católico - Teléfono 701

Meriendas Helados
Refrescos Batidos
y Desayunos P O L O S

Café de Calidad - Licores de marca

Alquiler de toda clase de servicio para
Banquetes y fiestas familiares

nuevos modelos Edesa

Cocinas a gas y electricidad - Neveras eléctricas - Aerocalentadores
Lavadoras con movimiento a vaivén - Planchas - Termos - etc., etc.

Pida detalles de las ventajas de la placa eléctrica espiral
Calentamiento comparable a la llama - Ahorro de un 30 a 40 % energía

DISTRIBUIDOR COMARCAL: Calle Clavé, 47
HOGAR LUZ GRANOLLERS

Aquestes presses...

Terme mig — Els sacerdots, com tota persona humana, no ens podem desfer fàcilment del nostre temperament, i degut a aquesta realitat sempre posem quelcom personal en la celebració del culte sagrat. Per això no es pot exigir un cronometratge matemàtic exactament igual per tots els actes. L'Església, que ens mana realitzar les accions sagrades de la mateixa manera a tots els sacerdots, sap molt bé que no li és possible sostreure als seus ministres de la seva idiosincràsia personal. Uns seran lleugers, altres calmosos; qui serà pausat, qui fogós. Amb tot, si bé no es pot oblidar aquesta realitat, cal sempre procurar conservar un terme mig, en bé de la mateixa dignitat del que s'està fent, tant pel sacerdot celebrant com pels fidels, doncs no es deu allargar indegudament un acte ni menys encara accelerar irreverentment en la seva execució.

Temps degut a Déu — Es veritat que el sacerdot ha de tenir en compte que hi ha fidels que després de la Missa del dia de precepte han de complir deures ineludibles, però aquests no deuen oblidar que els deures amb Déu no es poden complir a correuita; que la Missa dels dies de precepte deu ésser oïda participant'hi de la manera millor; que no es pot escurçar a mida de necessitats particulars, ni menys de gustos.

Hi ha persones que sempre fan corrent els deures religiosos i no sempre és la feina, ni el compliment del deure, ni la necessitat qui empeny. Hi ha qui segueix negant-se a donar a Déu una hora entera cada setmana, i per això segueix arribant tard o marxant abans d'acabar. No falta qui abomina del sacerdot que fa bé les coses santes: « Que si predica parant la celebració, que si amb lectures i monicions no deixa resar devocions particulars; que si fa canviar de posició tan sovint; que si fa contestar al diàleg amb el celebrant com si fóssim uns vulgars escolanets; que si dona la comunió dintre la Missa i l'allarga encara més, que si no s'acaba mai; etc., ». I és necessari que no ens deixem influenciar per aquest ambient que rondina sense raó, doncs no han de ser els actes del culte sagrat, que tot cristià està obligat a tributar a Déu, els que s'han d'adaptar a les nostres presses, sinó

que és la nostra pietat la que s'ha de conformar amb les normes emanades de la Sagrada Jerarquia regulant els actes del culte.

La Missa sobretot — Certament hi ha actes de pietat privada, que ja fets a soles, ja en comú, hom pot adaptar a les seves possibilitats, però la Santa Missa és diferent, perquè és l'acte més important del culte cristià, i cal celebrar-la i oir-la conforme a les normes de la Sagrada Litúrgia. Així, està amanat pel Sr. Arquebisbe que es prediqui en totes les misses dels dies de precepte, tan en les celebrades per sacerdots seculars, com per religiosos. I la Santa Seu recomana que oportunament es prediqui en totes les misses, i ordena que sigui sempre parant la celebració. Recomana també vivament que els fidels participin en ella amb les respostes al diàleg, amb els cants, amb les actituds, i sobretot combregant dintre de la mateixa, i prohibeix que es recitin novenes, rosaris, etc., i que es prediqui durant la

celebració, per tal de que aquestes no impideixin una millor participació dels fidels, doncs la Santa Missa és un acte de culte públic, i per tant, cal assistir-hi comunitariament, i en comú participar-hi.

Missa Parroquial — En la primera Assemblea Parroquial es va determinar que es donés un caràcter més solemne a la Missa Parroquial, i va semblar que la millor hora per tenir-la a les nou. Verdaderament he tingut molts motius de goig des del seu començament, però m'han apenat moltes vegades dos fets: la campanya de desprestigi que algú, segurament ben intencionat, però certament equivocat, ha portat a terme contra la nostra Missa Parroquial, i el de que molts s'hagin deixat impressionar per aquesta campanya.

Certament les misses per la seva realitat intrínseca, totes valen igual. No obstant l'Església admet en elles una certa gradació externa. D'entre les misses que se celebren a la Parròquia, la de més qualificació, és la Parroquial, per ésser la que el Rector aplica pels seus feligresos, i en la que

(Continua a la pàgina següent)

L'actualitat té un nom : TEATRE

Cinc representacions teatrals en una setmana, bé ens permet assenyalar l'activitat teatral com a tema d'actualitat en la vida de Granollers.

El diumenge passat dues formacions teatrals locals representaren, una « Quan el vent gemega », de Francesc Lorenzo i l'altra « La Passió ». Aquest diumenge, Palestra de Sabadell representarà « El delantero centro murió al amanecer », de Cuzzani i el Quadre Escènic de l'Esbart Dansaire ens oferirà la rondalla « Blaiet Vaillet » de Josep Mª Folch i Torres. Són, per tant, tres conjunts locals i l'admirable Palestra, de Sabadell, que el públic de Granollers descobrí l'any 1958

No obstant, allò que suscita el nostre comentari d'avui, juntament amb la quantitat de representacions consignada, és l'actuació de l'Agrupació Dramàtica de Barcelona amb l'obra d'Eugène Ionesco « La cantant calba ». L'Agrupació Dramàtica fou presentada fa poc al nostre públic en una sessió de Teatre Viu. No correspon a aquesta secció de comentar les representacions, però sí de pal·lesar la nostra satisfacció en veure l'ADB incorporada als programes teatrals de Granollers, ja que difícilment trobaríem un altre grup escènic que en tan poc de temps hagués fet tant per posar el teatre català a l'hora del teatre mundial d'avui. Aquesta mateixa setmana ha estrenat a Espanya l'obra de Jean Anouilh « Becket o l'honor de Déu » i molt recentment ha rememorat Anton Txekhov i ha donat a conèixer el teatre d'Eugène Ionesco. Entre els autors catalans està realitzant una tasca realment efectiva per assolir un teatre de vertadera dignitat literària, i en el camp de les publicacions teatrals patrocina uns Quaderns de Teatre que ofereixen a les nostres agrupacions escèniques obres catalanes i versions d'obres estrangeres d'indiscutible interès literari i artístic.

Si l'arbre bo es coneix perquè dona bons fruits, del contacte de Granollers amb l'Agrupació Dramàtica tenim dret a esperar-ne fruits bons i abundosos. L'ADB els dona ja des de fa uns anys. De nosaltres depen que la seva empena al teatre fruiti també a Granollers.

Els "dies"...

Volem dir els dies dedicats: « dia del pare », « dia de la mare », « dia de... ». Ja comença a fer-se una mica difícil de recordar l'eixam de « dies » que, en poc temps ens han anat caient al damunt.

D'alguns se'n pot rastrejar l'origen; d'altres ens fora ben faixuc de trobar-ne l'arrel.

Què pensar-ne d'aquesta allau de « dies »? Ben segur que coses per a tots els gustos. Diem-ne, però, allò que no ens acaba d'agradar.

No ens pot agradar, per exemple, el caràcter comercial — en molts cassos exclusivament comercial — dels dies.

No ens agrada, tampoc, aquest sentit massiu, ramader de la cel·lebració. Ara « toquen » a « dia del pare », ara a « dia de la mare », ara...

Posem-hi, per a acabar, i en connexió amb el caràcter comercial del qual hem fet esment, el fet que la celebració dels « dies » només es tradueix en l'ofrena d'un present. Així s'anuncien els « dies »: regals, i si són cars millor.

Per a fer una bona (?) comunió

Sembla que, com sempre que s'apropa el temps de primeres comunions, es produeix un rar fenòmen diem-ne d'evolució misteriosa del dogma.

Aquelles coses o condicions que són necessàries per a fer una bona comunió ens les diu, ben ben clares i concretes, el catecisme. Sembla, però, que per a una primera comunió la cosa canvia i les condicions augmenten. El catecisme no ho diu, però algun col·legi ho imposa, que cal que el vestit sigui comprat a aquesta o aquella botiga ben concreta, que les sabates siguin d'aquella altra o bé, per tal de simplificar, que tot es compri al mateix col·legi.

Fenòmen ben curiós, sobre el qual caldrà tornar a parlar, i més seriosament per cert.

J.

Pregunta indiscreta

Per a molts pares de família que he conegut, i fins i tot per a moltes educadores i àdhuc alguns educadors, és força difícil, per no dir comprometedor, donar una resposta escaient a la pregunta que el noi necessàriament ha de fer a l'arribar als vuit o nou anys.

Mamà, és veritat que els nens... ?

La reacció de cada mare — i dic la mare perquè és a ella a qui generalment es dirigeix el noi —, és molt diversa i algunes vegades funesta. Per a certes mares, la pregunta suposa un atreviment, una indiscreció, un «descaro» al que no s'havia arribat mai en els seus temps. I vé aleshores la fatal resposta: *Vaja, vaja; i quins amics que tens al col·legi; els nens no parlen d'aquestes coses. Tindrè de preguntar al teu «Padre» quins són els teus companys de classe.* El noi no preguntarà més, però cercarà aleshores adalderament més, que mai satisfer la seva natural curiositat. I serà moltes vegades un company més gran, un xicotàs posat al dia qui, d'una manera poc delicada i generalment obscena, descobrirà el misteriós vel. Això no és un fet possible; és real. Si solament fós possible, no valdria la pena de denunciar el fet i de criticar-lo durament. Altres mares escapoleixen la resposta; « *Nen; no em vinguis amb aquestes coses, que ja t'ho explicaràn quan arribi el temps* » Ja t'ho explicaràn... qui?

No és tan difícil donar la resposta que els fills demanen, la justa resposta, la sincera resposta que la mare ha de donar serena, sense turbació de cap classe, perquè és la cosa més natural del món que el noi faci aquesta pregunta que té dret de fer.

Hardy Schilgen, famós en tot el món cristià per les seves aportacions pedagògiques sobre aquesta matèria, diu que el diàleg, resumit, podria quedar establert amb aquests o semblants termes: « *Mamà, avui m'ha dit un company que els nois... és cert, mamà? — Sí, fill meu, és cert. Fixa't que quan recem l'Ave Maria li diem a la Mare de Déu: beneït és el fruit del vostre sant ventre, Jesús. — I com pot ésser això? com és això possible? — Quan Déu Nostre Senyor ho creu convenient afaïçona en la mare un ésser molt petit, al qual inton una ànima. Aquest ésser a poc a poc es va fent gran, fins que passat un temps sent la necessitat de néixer. Ara, fill meu, guarda aquest secret, no diguis res als teus companys perquè el naixement dels nens és una cosa molt sagrada. Pregunta'm sempre a mí, perquè aquestes coses les sé jo més bé que els companys i et diré, com avui, la veritat.* »

El noi no necessita més. En aquesta edat, l'omnipotència de Déu ha de prevaldre com idea única. El fill quedarà tranquil i passarà uns anys durant els quals aquest problema no el preocuparà més.

Serà en arribar als tretze o catorze anys quan es despertaran en ell unes noves ànsies, quan necessitarà una educació més completa. Però aquesta nova fase, més difícil i delicada, mereix un capítol apart. — E P.

(Ve de la pàg. anterior)

ell mateix els dirigeix la paraula. A la nostra Missa Parroquial s'ha procurat donar-li una categoria i una solemnitat, ja en els cants, ja en la participació dels fidels, ja en l'actuació de l'Escolania i de la Schola Cantorum, i al mateix temps s'ha cuidat de que durés, quan és resada (i ho és la immensa majoria de vegades), exactament igual que les altres misses dels festius: Trenta minuts per la celebració, deu per la predicació, cinc per la comunió. Doncs hi ha encara qui es cuida d'aconsellar: « No vagis a Missa de nou, que és ofici; que no deixen resar; que fan fer gimnàsia; que no s'acaba mai; que hi ha apuntador, etc. » Ja sé que molts, inclús dels que no asisteixen a aquesta missa (no hi poden ni hi deuen assistir pas tots els feligresos), no s'han deixat influir per

aquest ambient. No obstant, com és que hi hagi tant pocs militants d'Acció Catòlica a la Missa Parroquial? Hi falten homes, dones, nois i noies, sobretot d'entre les persones piadoses, que senten les coses de la Parròquia. Perquè hi falten? No serà degut a una mica d'influència d'aquesta campanya que hem lamentat fa poc?

Conseqüència — Deixant però com dites per qui pugui assistir-hi el que acabem de fer constar sobre la Missa Parroquial, diem ben alt per tots els cristians que cal no tenir presses indegudes, ni menys exigir-les, en els actes de culte sagrat, doncs les coses santes deuen ésser tractades santament, i les divines divinament, i aquestes presses... no ajuden pas a fer-ho així.

J. C. LL. Prev.

En el número anterior incluíamos un comentario a « Los golfos » creyendo que tal como se había anunciado sería presentado esta semana en el Cine Coliseum. Circunstancias especiales han impedido que así se hiciera. De todas maneras con el cambio hemos ganado. En su lugar se proyecta « La noche de los maridos » un excelente film de D. Mann, realizador de « Marty » Quien ha salido perdiendo ha sido, como siempre, en nuestra ciudad, el cine español. Uno de los pocos films nacionales del presente año que merece la pena verse, ha sido eliminado de nuestras pantallas y seguramente no tendremos otra oportunidad para verlo.

Ya sé que pronto se « celebrará » la Semana del Cine Español, pero es difícil que una película de una productora modesta como es « Los golfos » se pase durante aquellos días.

Es una lástima que en nuestra ciudad el cine español sólo reciba tortazos. Se nos quiere hacer creer que nuestro cine es solamente un simulacro, que lo mejor son los cuatro artistas que nos pasean por la ciudad, que nuestros artistas sólo saben emborracharse y que sólo sirven para « amostrencar » a los granollerenses y ahora, cuando podemos ver un film español con aspiraciones a hacernos creer lo contrario (no demasiado bueno) queda eliminado por no sabemos que razones.

Menos mal que a más de un granollerense se le ha ocurrido una buena idea. En vez de cambiar lo que nos gusta de la Semana de Cine Español, en vez de procurar que tenga alguna utilidad para el cine de España y para nuestra ciudad, se ha procurado la solución de eliminar la Semana. Es una magnífica idea. Se está cuestión también de eliminar los campos de deporte de nuestra ciudad, ya que sólo sirven para que muchos granollerenses vayan allí cada domingo a echar la bilis almacenada durante toda la semana.

F. SALA

La noche de los maridos (3)
Delbert Mann (Coliseum), Como tantas otras veces nos ofrece como mala una película que es la mejor de la semana y quizás de muchas semanas. El director de « Marty » que aquella vez nos hizo el film del soltero, nos ofrece esta vez el film del casado. Con un estilo neorealista aplicado a U. S. A. sabe resolver magistralmente y encuadrar sin violencias un problema, un marido en una despedida de soltero, que tantas veces se presenta en nuestro país. Es un film lleno de humanidad y realismo, de mayor calidad que « Marty ».

Fiel amigo (1) Robert Stewenson (Astoria-Mundial) Film agradable para niños. Historia de un perro y dos niños en el que el protagonista es el perro. Está producido por Walt Disney pero no es un documental tan frío como los de la serie « Así es la vida ».

Pelusa (1) Javier Seto (Astoria-Mundial) Película española sin pretensiones. Algo dramática y sentimentaloides. Ambiente de circo. Toda ella se basa en la interpretación (regular) de la protagonista. Resulta simpática con buena voluntad.

El hombre de las pistolas de oro (3) Edward Dmytryk (Coliseum). Film del oeste con pretensiones pero malo. Resulta lento y como siempre que intervienen en un film demasiadas « estrellas », soso. Esta vez el oficio del director ha fallado, quizás por exceso, al querer entretenerse demasiado en la descripción de los personajes. Sobran muchos metros de celuloide y pretensiones, (como al título).

Crimen, S. A. (3 R) Sydney Solkoff (Principal). Criminales, gangsters, crueldad, crimen, juicio. Es una cinta dura y también morbosa. Una de tantas.

Nuestras hijas (3 R) Herbert Wilcox (Principal). Estudio psicológico de la juventud actual. Una película correcta de ambiente recargado con « happy and »

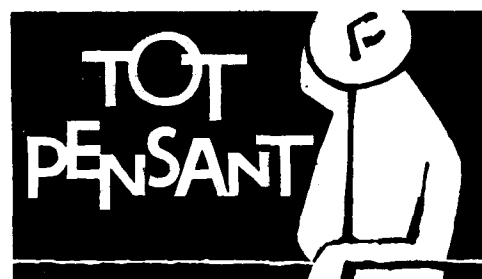
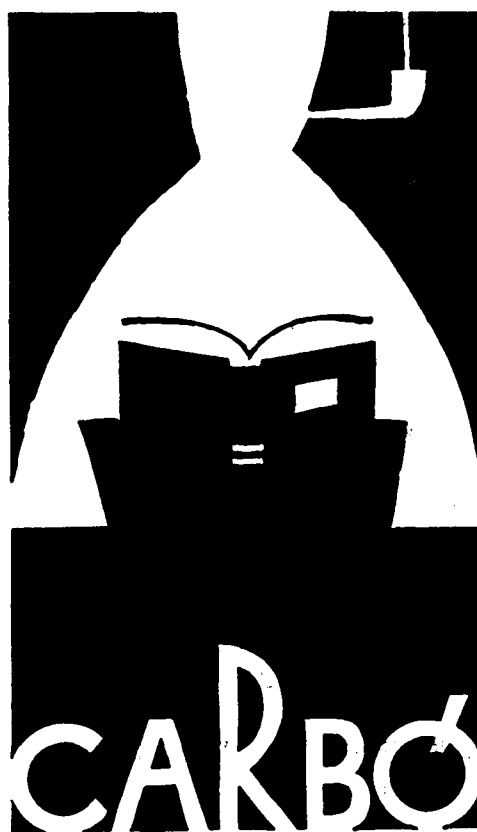
Semana próxima

La culpa fue de Eva (3 R)

Helena de Troya (2)

El paso del Rin (3 R)

La pescadora del lago (3)

« Nen prodigi »

Ja fa uns dies que a la primera plana de « La Vanguardia » va aparèixer la fotografia d'un « nen prodigi ». Es italià, té deu anys, és diplomad en llengua anglesa i actualment estudia física nuclear. És realment extraordinari.

La seva fotografia, però, era la d'un home fet per força. El seu coll i corbata i la seva seriosa expressió em feren pensar si aquesta precocitat intel·lectual no li haurà malmés la seva primera infància. Aquells ulls reflexius no eren els d'un infant.

I potser un xic agosaradament em vaig imaginar com deu haver estat la seva curta vida. ¿Haurà pogut compartir els estudis amb els jocs?

Segurament que no deu haver fet mai « campana » a l'escola per a jugar a pilota, ni es deu haver esparracat els pantalons en pujar a un arbre, ni menjat goma a classe, ni el que és més trist, no deu haver tingut mai companys, almenys de la mateixa edat.

I els seus pares? Què cofois deuen estar...! Tenen un « nen prodigi »! Comprenen, però, que encara és un infant? Deixeu que es distregui amb jocs? O és que els jocs no el distreuen?

I així deu viure: admirat al mateix temps que aïllat de tothom, car és diferent dels altres. A ell li exigiran molt més I, si de « nen prodigi » no passa a « home prodigi » no se sentirà un fracassat? No és un nen normal. Serà un home normal? Cal veure cada època de la vida i si ell no viu aquesta, en la qual es fa tan necessari conviure amb els companys i saltar i córrer tant com estudiar, podrà comprendre mai als altres homes?

Voldria saber si és possible un « nen prodigi » que mengi xiclets, que tingui afició a la pilota, que sigui entremaliat a l'escola i, sobretot, que tingui ulls d'infant.—TERESA MAREMA.

DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO:

Martín Font

Generalísimo, 9
GRANOLLERS

Parroquia de San Esteban

Domingos y fiestas de precepto

Misas : mañana, desde las 7 hasta la 1, cada hora A las 9, Misa Parroquial. Tarde, a las 8, Misa Vespertina.

Confesiones : durante las misas.

Rosario : a las 7 tarde.

Días laborables

Misas : 8, 9 y vespertina a las 8,30.

Confesiones : mañana, de 6,45 a 10.

Comuniones : En todas las misas y cada 15 minutos desde las 6,45 hasta las 10.

Rosario : a las 7,30 de la tarde.

Domingo I de Pasión

Hoy, se celebra en toda la Diócesis « El Día del Seminario ». En todas las misas habrá predicación, preces y colecta extraordinaria. Por la tarde, a las 5. Santo Rosario, Vía-Crucis, sermón y veneración de la imagen del Crucificado.

Vía-Crucis Cuaresmal

Continúa practicándose todos los días laborables a las 7,30 y los festivos a las 5 de la tarde.

Mes de San José

Se practica después del Santo Rosario. A las 8,30, misa vespertina por las intenciones encomendadas.

Los Dolores de Nuestra Señora

Por la tarde, a las 8, Misa Cantada por la Capilla de Música y sermón por el Rdo. Padre Juan Dalmacio Fábregas, O. P.

Domingo II de Pasión o de Ramos

Horario de misas : A las 7, 8, 9, 10, 11,45, 13 y Vespertina. A las 11, en la Plaza de los Caídos, solemne Bendición de Ramos. Procesión que recorrerá las calles : A. Clavé, José Mª Puntañ, Barcelona, Alferez Montañá y entrada en el templo. Seguidamente Misa de Pasión. Por la tarde, a las 5, solemne Vía Crucis que recorrerá las siguientes calles : Ricoma, Príncipe de

Viana. Barcelona, Plaza José Antonio, San Roque, plaza Maluquer, Espí y Grau. Traveseras, plaza Cuartel, Santa Ana, plaza Ollas, plaza Oli, plaza José Antonio y entrada en el templo.

Catecismo

Después de la clase, festival infantil en el local catequístico.

Capilla de los PP. Escolapios

Misas desde las 6,30 hasta las 11,30, cada hora.

Iglesia de PP. Conventuales

Misas desde las 7,30 hasta la 1,30, cada hora.

Colectas y Donativos

Reconstrucción Templo Parroquial

Colecta del día 12 de marzo . . . 1 539 60

Construcción Casa Parroquial

Mujeres Acción Católica . . .	7.040,—
Adoración Nocturna . . .	350,—
X.	50,—
X.	25,—

Parroquia de Ntra. Sra. de Fátima

Horario de misas — *Días festivos, a las 8, 10 30 y 1. Días laborables, a las 8 de la mañana.*

Función Cuaresmal — *Esta tarde, a las 5, con el rezo del Santo Rosario, Plegaria de Cuaresma y Vía-Crucis.*

Catecismo — *En el barrio « Xarlet » a las 11,30 de la mañana. En la parroquia, a las 3,30 de la tarde.*

Hoy, Día del Seminario — *Hoy, en todas las misas, en el momento del Ofertorio, se hará una plegaria por el Seminario, a fin de que el Señor nos conceda muchos y buenos sacerdotes. Se hará también una colecta para ayudar a los cuantiosos gastos del Seminario.*

Reunión — *Hoy, al terminar la segunda misa, habrá reunión para los jóvenes y muchachas de la Parroquia*

Conferencias Cuaresmales — *Por primera vez en nuestra Parroquia va a iniciarse una predicación extraordinaria para todos los fieles. Esto hace necesario que todos los buenos feligreses deban hacerse eco de su noticia a fin de que nadie quede sin enterarse. Se ha escogido para darlas al Rvdo. Padre José Luis de Tudela, gran predicador de la última Misión de Granollers y las conferencias se darán en el amplio local del Cine Victoria ya que nuestra actual iglesia provisional sería quizás insuficiente. Todos debemos hacer algo para mejorar nuestro barrio y estas conferencias pueden ser un magnífico medio de superación. Os esperamos pues, a todos, durante esta próxima semana a las 8 de la noche en el Cine Victoria.*

Parroquia de San Julián de Palou

Horario de misas — *Domingo, a las 8 y a las 11.*

Té la paraula el lector

Sr. Director :

El meu desig al publicar aquestes línies no és pas el de polemitzar amb els qui puguin ser directament interessats o responsables de l'assumpte. sinó llançar una idea i si algú la recull, millor per a tots.

Soc un jove granollerí que sent certes aficions artístiques i reconec que els països es valoren per la seva cultura, més que per la valentia dels seus exèrcits...

Farà uns quinze dies vaig visitar les obres que es fan en els nous pavellons dedicats a Escola Municipal de Treball i Institut. Molt bé, però molt bé! Em sembla un treball magnífic i molt de profit se'n podrà treure si es sap enfocar bé. Però, anant a allò que m'interessa, cadascú predica pel seu sant i jo ho faré pel meu : Quina magnífica escola de Belles Arts, a càrrec del Municipi podria instal·lar-s'hi a l'estil d'altres ciutats, ja no diré països, en un parell d'aquelles espaioses sales. Una escola digna del passat artístic de Granollers. No vull citar noms, però de grans artistes d'aquesta ciutat amb fama internacional, alguns ja morts, altres fora i altres que viuen aquí, però que no s'hi senten bé i no per culpa seva. Si l'art i la literatura fan la història al pas, que anem a nosaltres no ens hi comptaran. Per la meua part, tinc la seguretat que seria un èxit i no faltarien mestres, si fossin ben pagats— que això compta molt— ací a Granollers mateix puix tenim per sones dignes d'ocupar aquell lloc i ja fora hora que l'ocupessin en bé de tots.

Si falta franquesa i sinceritat en aquesta ciutat sense esperit, l'art sempre ha sigut un bon mitjà per a obrir els cors i això ens convé molt.

Segurament pocs en faran cas d'això que no té el més mínim interès per a molts que quan visiten una exposició de pintura, per molt abstracta que sigui, no s'els acut altra cosa que posar-se a riure.

Aquí queda això. Un altre dia m'hagués penedit de no haver-ho dit, però mai de dir-ho. — J. C.

Todo el año...

JUGUETES - BICICLETAS
DEPORTES - TELEVISION
RADIO - CICLOMOTORES

SASTRE

Sólo marcas de prestigio

Rafael Boluda

Ebanista Barnizador
Muebles de encargo
Restauraciones a domicilio

Tienda: Tarafa, 89 - Taller: Gerona, 85
GRANOLLERS

TEATRO

Quan el vent gemega

de Francesc Lorenzo i Gàcia

Dia: 12 de març **Escenari:** «Casino de Granollers-Club de Ritmo» **Elenc:** Quadre Escènic de l'emissora local «Radio Juventud».

L'autor. Va néixer, l'any 1911, a Llagostera. Podem, però, considerar-lo granollerí, per haver viscut, durant molts anys, a la nostra ciutat. Ha escrit obres de caràcter molt divers. Al costat d'algunes de muntatges més o menys ambiciosos i amb un cert afany de modernització, com per exemple «Guspireig d'estrelles» i «Berlín, Plaça Alter núm. 2» (feta en prova d'assaig al nostre Teatre Mundial, amb el nom d'«El venedor de quimeres», per la Secció Teatral de l'Associació Cultural, i estrenada l'any 1954 al Teatre Romea, de Barcelona, per la companyia titular, amb Maria Vila de protagonista), en té d'altres que segueixen les normes que podríem dir-ne clàssiques: «Quan els records parlen», «L'ambient màgic», etc.

A més a més, podem citar: «Fantasia sobre Trieste» (amb un epíleg tot original), «Evocació en blau», «Un àngel entre la boira» (que ell situa dins el teatre de cambra), «El millor dependent del món», «El cercle dels amargats» (per a teatre circular), «El tímid de dos quarts de deu», i darrerament ha estrenat «Un gangster de paper fi». Té escrites també algunes obres per a infants. I ens sembla recordar que, dins d'aquesta modalitat, ha guanyat algun premi en els concursos que anyalment convoca l'agrupació «La Farándula», de Sabadell. És autor així mateix de diversos guions radiofònics.

Com es pot veure (els títols són prou eloqüents), Lorenzo és un autor polifacètic i prolífic. Ha escrit comèdies dramàtiques i comèdies humorístiques. (Darrerament sembla que el tempti bastant l'humorisme). No ha volgut, doncs, caminar en una sola direcció. Potser, en el fons, és que encara no ha trobat exactament el punt o la fita que han de determinar ben bé les seves peculiars característiques. El seu teatre és força popular i té molta acceptació per part dels quadres escènics de la nostra terra. Sabem que té forts neguits i unes nobles inquietuds, i desitgem fermament que no trigui a trobar definitivament el seu veritable camí.

L'obra. Lamentem (i diem lamentem, perquè l'autor és un bon amic nostre) haver de dir que «Quan el vent gemega», no ens agradà. I fins, ens decepcionà. Com també decepcionà a l'escàs públic que assistí a la representació. (Suposem que això ja ho degué copsar l'autor, tota vegada que hi fou present). Creiem que malgrat tractar-se d'una estrena, és una de les primeres obres escrites per Lorenzo. Tant l'assumpte, que no aporta cap novetat, en el tema ni en el desenvolupament, com la construcció, amb escenes forçades i reiteratives, revelen força inexperiència. I, precisament, en d'altres obres que li coneixem sobretot en les de caire humorístic, hem pogut apreciar-hi un dinamisme i un bon domini dels secrets teatrals. «Quan el vent gemega», en canvi, peca d'excessiva lentitud, d'uns diàlegs que no són vius ni reals, farcits de retòrica i de tòpics. Els personatges parlen sempre volent fer literatura. I això fa que perdin humanitat i realisme, i allò que passa a l'escenari no arriba a colpir l'auditori que resta indiferent, per falta d'empatia i, sobretot, de vida. L'assumpte, que sembla que hagi de voltar sobre la inhabilitació d'un metge per un suposat delicte d'eutanàsia i agafar volada, degenera seguidament cap a la simple anècdota o aventura amorosa, sense empenta ni dramatisme. Recordem haver llegit, escrit pel propi Lorenzo: «Els senyors que paguen unes pessetes per unes localitats, no poden sortir del local amb la convicció que se'ls ha proporcionat dues hores de mortal tedi». Francament, ens estranya que aquesta vegada, Lorenzo hagi estat víctima de les seves pròpies paraules. Si, com diem abans, aquesta és una de les primeres obres escrites per ell, comprenem les falles. Si no és així, esperem i desitgem que canviï de rumb. Perquè aquesta mena de teatre, al nostre entendre, no pot donar-li cap nom ni cap èxit. I nosaltres voldríem, de tot cor, que Lorenzo triomfés plenament en la difícil ruta que, amb tanta voluntat i més gran il·lusió, ha emprès.

Els elements interpretatius. Fàcilment es pot comprendre que, amb una obra d'aquestes característiques, el Quadre Escènic de «Radio Juventud» hagué de fer grans esforços per a sortir-se'n una mica airosament. La lentitud i la fredor de l'obra s'encomanaren als actors, i la seva actuació fou un xic esvaïda, i resultà molt inferior a la que ens oferí el dia de «Los blancos dientes del perro», plenament aconseguida, i sens dubte la millor que ha fet.

Per damunt de tots, destaquem Esteve Font «George», que féu amb gran

propietat el noi tímid, de bon cor, empè i obcecat per les ales del primer amor. Marcà bé el personatge i sabé moure's i reaccionar amb molta desimboltura. Josep Gol «James», el protagonista, fou massa estàtic i sovintment, eixut. I la seva veu, de bon timbre, massa monòtona. Si s'esforça en modular-la i en perdre aquest encarcament, el seu treball guanyarà en naturalitat i nervi. Rosa Mari Vilaseca «Estel la», interpretà, en general, ajustadament el seu comès. Només, potser, en certs moments, el seu to de veu fou un xic estrident, desencaixat. Jordi Cortés «Frank», feu correctament el tipus de jove modern, cínic, enamorat d'ell mateix, i sense gaire escrúpols morals. Té, però, una mena de tics nerviosos que caldria que bandegés. Carme Palau «Jenny» no reixí del tot. El seu paper, potser el més ingrat, requereix un fort temperament i, sobretot, una gran ductilitat. I li vingué una mica massa gran. No està encara prou bregada per aquests trots. Mari Carme Nieto «Annot» féu discretament la serventa de la casa. Anava molt poc maquillada i la seva pròpia joventut no l'afavorí gens aquest cop. I la forma de caminar, en desacord amb el to de veu, no gaire encertada. Molt bé Pere Alacambra en «Hobbie». L'hem vist actuar només dues vegades, i, per cert, en papers molt diferents i oposats, i creiem que té part de bon actor. Ens agradaria, doncs, veure'l en algun personatge de més responsabilitat.

Discrets el muntatge, la presentació i els efectes sonors, així com la direcció a càrrec de Lluís Pujol.

R. MUNNÉ i COLL

deportes

Resultados de la pasada jornada

Futbol

Granollers - Artiguense 0 0

Balonmano

Granollers - Badalona (sábado) 19-10

Granollers - Sabadell 24 - 14

Baloncesto

Granollers - J. A. C. Sans 48 - 34

Partidos para hoy

Futbol

Olot - Granollers

Balonmano

Sagunto - Granollers

Valencia - Granollers

DERBI

65 c.c.

¡Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS - Teléfono 800

Fiesta Mayor ¿Sí o No?

Muy Sr. mío:

En el pasado número de este semanario se inició una encuesta bajo el título «Fiesta Mayor ¿Sí o No?», firmada por don Esteve Durán.

Entiendo, es un problema que a todos nos puede preocupar y es interesante que desde las páginas de este semanario se pulse a nuestra comunidad cristiana a fin de que opine sobre el particular. Ahora bien, el señor Durán ha obrado, quizá, con un poco de ligereza al publicar unas opiniones que han sido dadas de una manera tan espontánea, ya que no pueden reflejar la verdadera opinión de los interrogados, por lo menos en dos de ellos en que he estado yo presente; me refiero al «joven que toca la trompeta en do» y al «propietario de una imprenta que tiene 22 años», no 24, preguntas que fueron realizadas y contestadas con mucha ligereza, pues estas entrevistas duraron escasamente cinco minutos y ninguno de los dos tenía opinión formada de este problema. La ligereza del trato de este tema fue debido, quizá, a la amistad que une a estos tres señores, por lo que ruego al firmante del artículo que

nos ocupa, trate en otras ocasiones de enfocar el tema con más tacto y profundice más sobre esta cuestión pues de la manera que realizó las preguntas, espontáneas y poco concretas, lo más lógico es que esté faltada del verdadero pensar del que opina, y al ser poco concretas, hace que el señor Durán las interprete erróneamente, y una encuesta faltada de verdaderas opiniones, que son las meditadas, deja de ser tal encuesta.

Estas cuatro líneas no tratan de poner en guardia a los futuros entrevistados, ni de hacer una crítica destructiva del joven periodista Esteve Durán, sino de que los primeros mediten este tema que a todos nos atañe, antes de efectuar la respuesta, y al segundo que dé más tiempo a los primeros a que piensen la respuesta y si es necesario que tomen nota de estas contestaciones, pues a veces la memoria nos puede fallar, y, por tanto, de esta manera se pueden evitar controversias, ya una vez publicada la opinión «concreta».

Con el deseo de que esta encuesta iniciada dé el fruto que todos deseamos, queda de Vd. su atto. s. s. UN ESPECTADOR

Notas sobre la carta firmada por «Un espectador»

1 — Me permito aclarar que durante la encuesta efectuada con mis amigos — el que toca la trompeta en do y el dueño de una imprenta — no había ningún espectador.

2 — Sin embargo, a este espectador «misterioso» le comunico que si yo hubiese publicado algo que los interesados no dijeron se impondría una rectificación que gustosamente haría.

3 — No creo que sea obrar con ligereza publicar opiniones dadas de una manera espontánea, habiendo advertido antes a los interesados que estas opiniones se darán a conocer.

4 — Tampoco creo que estas opiniones, por ser espontáneas, no tengan interés, antes al contrario.

5 — En cuanto a la disconformidad entre el pensamiento y la opinión espontánea es una afirmación que no llego a comprender.

6 — Puede preguntar, el anónimo firmante, a mis amigos y le dirán que sus contestaciones fueron exactamente las que se publicaron.

7 — Y, finalmente, debo rectificar la edad de mi amigo. Efectivamente, tiene 22 años. El incorpóreo espectador en esto lleva razón. — ESTEVE DURÁN.

MOVIMIENTO PARROQUIAL

Parroquia de San Esteban

Proclamas matrimoniales

Juan Cano Hinojo y Teresa Pascual Viure; Pedro Planes Casals y Rosa Frigola Gallé; Mariano Carbonell Ganduxé y Montserrat Pruna Arqué; Francisco Tamberner Masat y Margarita Parera March; Ramón Sayol Cela y Dolores Avellaneda Encinas.

Matrimonios

José Piera Pallarés con Mª Paz López Fuente; Juan Lloret Encinas con Antonia Grilló Riba.

8 - GRANOLLERS

Bautismos

Carmen Martínez Oller; Lourdes Eudrosa Martínez; Andrés Vilarrasa Castillo.

Defunciones

Emilio Ferrero Bolimbres (Extremaunción); Arturo Ribot Ferrer (todos los sacramentos); Salvador Angelet Rodons (id)

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Proclamas matrimoniales — José Orrío Sancho con Elena González Valdivieso; Leonardo Gutiérrez Matas con María Gijón Mancilla.

Granollers, portes enfora

«Granollers» a «Serra d'Or»

Ens ha complagut de veure, en el número de «Serra d'Or» del mes de febrer d'enguany, una nota, a la secció «Les Revistes», dedicada a comentar el nostre «Granollers, Comunitat Cristiana». «Serra d'Or» recull la nostra «Actualitat té un nom» del número 510, i glosa breument l'extraordinari de Nadal del qual destaca l'article R. Munné sobre les «Frases que cal bandejar d'una comunitat cristiana», frases que transcriu, així com l'enquesta feta aleshores sobre la secció que agradava més i la que agradava menys.

Encara que sense cap mena de presumpció, no podem pas deixar de manifestar com ens plau aquesta referència al nostre setmanari en la revista montserratina.

Exposició Torradell, a Barcelona

L'aquarelista granollerí Joan Torradell ha fet, a Barcelona, a la Sala Rovira, una exposició de les seves darreres obres.

V.

FRIGORÍFICOS KELVINATOR

DE FAMA MUNDIAL

Consumo insignificante - 5 años de garantía

Distribuidor: **S. RIERA** Clavé, 8

GRAFICAS GARRELL - Teléf. 631 - GRANOLLERS

Suplemento de la Hoja Diocesana

CON CENSURA ECLESIASTICA

Depósito legal: B. 15969 - 1960